FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ŞERBAN VODĂ” † Anul XVI † Nr. 45 † (821) † 8 NOIEMBRIE 2026

Cuvântul care zideşte

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

ICOANA MAICII DOMNULUI „KARYOTISSA” SAU „AXION ESTIN” DIN BISERICA PROTATON DIN MUNTELE ATHOS

În această vară Biserica Şerban Vodă s-a îmbogăţit cu cinci icoane, copii ale unor cunoscute icoane ale Maicii Domnului făcătoare de minuni de la Sfântul Munte Athos. Prima a fost „Portărița” de la Mănăstirea Iviron, apoi „Dulcea Sărutare” de la Mănăstirea Filoteu, „Grabnic Ascultătoarea” de la Mănăstirea Dohiariu şi „Axioniţa” din Biserica Protaton. Ultima care a sosit la noi este o frumoasă reprezentare a Adormirii Maicii Domnului, hramul nostru.

Prezența Maicii Domnului în biserica noastră, a cărei ocrotitoare este, în atât de multe icoane ne emoționează de fiecare dată când ne închinăm în fața unei icoane a ei şi ne face să ne simțim apărați, înțeleşi şi mai ales iubiți.

Cred că toți ne rugăm mult mai uşor Maicii Domnului, maica iubitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, dar şi a noastră, a tuturor pământenilor. Nu ştiu dacă ați observat, dar atunci când ne închinăm ei, o simțim discretă, caldă şi grabnic ajutătoare. Ştim sigur că ne ascultă, ne şterge uşor lacrimile, ne dă încredere, dar şi soluția de care avem nevoie.

De când avem atât de multe icoane minunate, de câte ori ajung în fața uneia, observându-i chipul sau modul în care îşi priveşte Pruncul şi pe noi, în care îşi dezvăluie din iubirea sa maternă sau sesizând cât de mult poartă în privire durerea Pătimirilor de mai târziu ale Mântuitorului sau durerile noastre, simt că istoria şi veşnicia se împletesc chiar aici, înaintea mea.

De altfel, nu numai eu cred şi simt aceste lucruri, căci de fiecare dată când intru în biserică cineva îşi pleacă genunchii în fața Maicii Domnului spunându-i, printre lacrimi, nevoia şi durerea sa. Uneori acea persoană are nevoie de mai multe cuvinte şi doreşte să fie mai aproape de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu într-o rugăciune mai lungă. Aşa că alege să citească un Acatist sau un Paraclis. Pleacă apoi acasă mai liniştită, uneori cu soluția problemei care o macină sau prinzând curaj să înfrunte greutățile. O pace sfântă i se cuibăreşte în suflet şi nădejdea că rugăciunea sa a fost deja ascultată.

Istoria Icoanei Maicii Domnului „Axion Estin”

În apropiere de Kareia, pe moşia Sfintei Mănăstiri Pantocrator, este o vale mare, în care se află mai multe chilii. Într-una din ele, numită azi „Axion Estin”, închinată Adormirii Maicii Domnului, în anul 982 locuia un ieromonah bătrân şi virtuos, împreună cu un ucenic. Într-o Sâmbătă seara, voind bătrânul să meargă la o priveghere, îi spune ucenicului său: „Fiule, eu voi merge la priveghere, după obicei, iar tu rămâi la chilie şi citeşte-ți după putere pravila ta.”

După plecarea bătrânului, când încă nu înserase, la uşa chiliei bate un monah străin care-l roagă pe fratele să-I îngăduie să rămână peste noapte în chilie. La vremea Utreniei se scoală amândoi şi încep Slujba. Când au ajuns la Cântarea a IX-a de la Canon, monahul chiliei a cântat numai „Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim”, adică obişnuita şi vechea cântare a Sfântului Cosma, făcătorul de canoane. Însă acel monah străin, făcând un alt început al cântării, a cântat astfel: **„Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru”.** Apoi a cântat şi „Ceea ce eşti mai cinstită” până la sfârşit. Auzind acestea, monahul-gazdă s-a minunat şi a spus străinului că ei cântă doar „Ceea ce eşti mai cinstită”, căci de „Cuvine-se cu adevărat” nu au auzit. Îl roagă apoi pe străin să-i scrie şi lui cântarea, ca să o cânte şi el Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Atunci străinul îi cere cerneală şi hârtie. Fratele îi răspunde că nu are. „Atunci, adu-mi o lespede de piatră”, îi spune călugărul străin.

Monahul caută o lespede de piatră şi i-o aduce curând. Străinul începe să scrie cu degetul pe piatră, ca şi cum ar fi fost lut moale, cuvintele cântării „Cuvine-se cu adevărat”, care au rămas întipărite pe piatră. Apoi îi spune fratelui: „De astăzi înainte astfel să cântați şi voi, şi toți ortodocşii”. Şi se face nevăzut.

Acela a fost un înger al Domnului, trimis ca să ne descopere această cântare îngerească a Maicii lui Dumnezeu cuviincioasă. Dar mai degrabă a fost Arhanghelul Gavriil, cel pe care azi, 8 noiembrie, îl prăznuim.

După ce stareţul a venit de la priveghere şi a intrat în chilie, ucenicul său a început

să cânte „Cuvine-se cu adevărat”, aşa cum îi poruncise Îngerul, după care i-a arătat stareţului şi lespedea de piatră cu versurile cântării încrustate în ea de către Înger. Stareţul, auzind şi văzând acestea, a rămas uimit de acest lucru minunat.

Şi luând amândoi acea lespede de piatră scrisă de Înger, au mers la Protaton şi au arătat-o Protosului Sfântului Munte şi celorlalţi bătrâni ai Sinaxei obşteşti, povestindu-le toate cele întâmplate. Aceştia, slăvind într-un glas pe Dumnezeu şi mulţumind Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu, pentru acest lucru minunat, au trimis degrabă piatra la Constantinopol, la Patriarh şi la împărat, înştiinţându-i prin scrisoare despre toată istoria acestui fapt minunat.

De atunci, această cântare îngerească s-a răspândit în toată lumea, pentru a fi cântată Maicii lui Dumnezeu de către toţi ortodocşii.

Iar sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se afla în biserica Chiliei „Axion Estin”, unde a avut loc minunea, a fost adusă de către Părinţii Sfântului Munte în Biserica Protaton. Şi în ea se află până astăzi, aşezată deasupra Tronului de sus, înlăuntrul Sfântului Altar deoarece înaintea acestei icoane s-a cântat mai întâi de către înger această cântare.

Biserica Protaton este cel mai vechi lăcaş din Sfântul Munte. A fost construită în secolul al IX-lea de către împăratul Mihail al III-lea, după perioada luptei împotriva Sfintelor Icoane.

Şi valea în care se află Chilia „Axion Estin” se numeşte de către toţi până astăzi „Adin” (a se cânta aşa), pentru că aici s-a cântat mai întâi această cântare îngerească a Maicii lui Dumnezeu cuviincioasă.

Atunci când această icoană iese din Sfântul Munte, i se acordă cinste întocmai ca unui şef de stat, aşa cum s-a petrecut în 1999, după cutremurul din Atena, când i s-au închinat sute de mii de credincioşi.

Procesiunea cu Icoana Maicii Domnului „Axion Estin”

Procesiunea cu Icoana „Axion Estin” se face în Lunea Luminată, a doua zi de Paşti, şi este cea mai măreaţă procesiune a unei icoane făcătoare de minuni din Sfântul Munte. După Sfânta Liturghie se porneşte în procesiune cu icoana, cu preoţi şi diaconi ce poartă lumânări aprinse, cu sfeşnice şi cu toată mulţimea de monahi, cântând un Paraclis.

Procesiunea cu Icoana se face „pentru dragostea noastră, adică pentru a ni se sfinţi casele noastre, pentru a ni se binecuvânta roadele noastre, pentru a alunga orice insectă vătămătoare din grădinile, viile şi copacii noştri şi, în sfârşit, pentru a curăţa aerul de orice substanţe vătămătoare şi astfel să-l facă potrivit pentru sănătatea trupurilor noastre”.

La procesiune participă arhiereul, Sfânta Epistimie, autorităţile politice şi mulţime de lume, care vine din diferite părţi ale Muntelui, de la mănăstiri, schituri şi mai ales de la chiliile din jurul Karyesului. Toţi monahii doresc ca Icoana izvorâtoare de Har să treacă pe lângă Chiliile lor, care să fie binecuvântate cu trecerea ei. La fiecare Chilie se citeşte Evanghelia corespunzătoare şi se cântă troparul Sfântului Chiliei respective.

Minuni ale Icoanei Maicii Domnului „Axion Estin”

În anul 1508 monahii de la Chilia Sfântului Ştefan a Mănăstirii Dionisiu, în vremea procesiunii au părăsit chilia, s-au ascuns şi nu au vrut să primească Icoana Născătoarei de Dumnezeu; nici pe monahii ce participaseră la procesiune nu i-au băgat în seamă. Însă în aceeaşi noapte o ploaie puternică cu grindină a stricat cu totul viile, copacii şi grădina lor, în timp ce ale vecinilor lor au rămas „întregi şi nevătămate”. Monahii, conştientizând păcatul lor, au alergat la Mănăstirea Dionisiu şi au vestit întâmplarea Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului, care se afla atunci acolo. Acela i-a pedepsit după cum se cuvenea, iar în al doilea an au primit cu cinste Icoana şi i-au tratat cum se cuvine pe monahi. Apoi căzând la pământ şi-au cerut iertare pentru purtarea lor din anul trecut.

Şi monahii Mănăstirii Cutlumuş de două ori nu au luat parte la procesiune, spunând că „noi avem mănăstire mare şi se cuvine să facem procesiune separată, precum fac şi celelalte mănăstiri; şi nu vom ţine această tradiţie veche a Părinţilor”. Şi „îndată mânia lui Dumnezeu a venit peste ei”. Prima oară cei de alt neam le-au ars corabia mănăstirii şi portul, iar a doua oară, trapeza de curând zidită a mănăstirii împreună cu alte ziduri au căzut „deodată ca zidurile Ierihonului”.

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul a povestit că odată, în Lunea Săptămânii Luminate, pe când se ruga, a simţit o mireasmă neobişnuită. A căutat cu de-amănuntul sursa acestei miresme. În final şi-a dat seama că ea venea de la aproximativ un kilometru, de la procesiunea cu Icoana Maicii Domnului „Axioniţa”.

Cinstirea Icoanei Maicii Domnului „Axion Estin” se face pe 11 iunie, când se prăznuieşte şi Sfântul Ierarh Luca al Crimeei, a cărui sfinte moaşte se află în Biserica Şerban Vodă. ***(Sursa informaţiilor: doxologia.ro)*** ●

Maria Buleu

CÂND SFINȚII TE CHEAMĂ, CÂND DUMNEZEU TE PRIMEȘTE

Pelerinajele toamnei sunt poate cele mai mari din România. Şi mă refer în primul rând la pelerinajul de la Iaşi, la Sfânta Cuvioasa Parascheva, care este cel mai mare din Europa de Est şi apoi la cel de la Bucureşti, la Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou. Sute de mii de credincioşi din toate colţurile ţării, ba chiar şi din străinătate, uneori chiar necreştini, îşi îndreaptă paşii spre aceste două locuri. Pleacă acasă schimbaţi, nedorindu-şi altceva decât să se întoarcă la anul.

După 1990 viaţa bisericească a cunoscut o înnoire. Oamenii, doritori să cunoască locuri noi, să ajungă la schituri şi mănăstiri, să se spovedească la un duhovnic vestit sau măcar să-i ceară un sfat au început să călătorească spre aceste locuri. Cu trenul şi cu autocarul, pe jos uneori sau cu maşina.

Cum erau pelerinajele în anii '90?

Anii '90 au fost poate cei mai benefici pentru a cunoaşte cu adevărat viaţa din mănăstiri. Se ajungea destul de greu, cazările la mănăstiri erau de multe ori în camere mari, cu multe paturi. Dormeai câteva ore, apoi te sculai şi te îndreptai spre biserică, la slujbele de noapte. Dimineaţa te duceai la Liturghie. Apoi te grăbeai să asculţi un cuvânt de folos al unui duhovnic vestit. Eventual te duceai să-l întrebi despre un necaz sau problemă care te frământa şi pentru care nu găseai răspuns în lume. Şi nu erai lăsat să pleci din mănăstire până când nu treceai pe la trapeză să mănânci ceva. De altfel, oriunde ai fi ajuns în pelerinajul tău, erai îndemnat să treci pe la masă. Iar dacă stăteai câteva zile, cu siguranţă ajungeai şi pe la bucătărie pentru a ajuta la prepararea mesei sau la spălatul vaselor.

O experienţă unică, simplă, care te apropia de viaţa de mănăstire şi de liniştea ei.

Cu timpul pelerinajele s-au schimbat. Astăzi ajungi lejer cu agenţiile de turism sau pe cont propriu, cu maşina personală. Cazarea la mănăstiri este azi mult mai confortabilă şi mai accesibilă. Dar totul se face într-un ritm mult mai alert, de cele mai multe ori nu ai timp să participi la slujbe, să te reculegi, să vorbeşti personal cu un preot.

Este pelerinajul o şcoală?

Cu toate acestea marile pelerinaje de ziua sfinţilor au devenit o constantă a vieţii religioase.

Aş îndrăzni să spun că pelerinajul este pentru un creştin ceea ce este practica pentru un student sau laboratorul pentru un elev. Aici experimentezi şi trăieşti pe cont propriu apropierea de Dumnezeu. E o şcoală în care nu profesorii dau note, ci tu apreciezi dragostea ta faţă de Dumnezeu şi urcuşul pe care începi să-l faci.

În pelerinaj Îl cauţi pe Dumnezeu şi pe sfinţii Săi. Te rupi de lumea ta, cu timp şi fără timp. Îi laşi pe ai tăi şi problemele tale, investeşti material şi personal.

Şi acum vorbesc de pelerinajele mari, în care stai ore întregi la coadă ca să te închini la racla unui sfânt. Dintre toate, consider personal că cel de la Iaşi este cel mai deosebit. De aceea el atrage anual aproape 300.000 de persoane. Credincioşi care vin din toată ţara, tineri şi bătrâni, familii, uneori cu copii. Vin români şi din străinătate, uneori de la multe mii de kilometri, pentru a-i mulţumi Cuvioasei Parascheva. Vin străini, sârbi, bulgari, ucraineni sau ruşi. Şi nu numai ortodocşi.

Fascinantă este motivaţia pentru care o fac. Foarte mulţi vin pentru că au o problemă, o durere, şi-I cer lui Dumnezeu, prin sfinţi, să-i vindece de o boală pe ei sau pe cei din familie, să le rezolve problemele de serviciu sau altele pe care le au. Aceştia vin pentru prima dată ori şi-au făcut un obicei de a veni an de an.

Apoi sunt cei care venind şi rugându-se la Sfânta Parascheva au primit ajutor, i-au simţit grija şi sprijinul şi vin să-i mulţumească.

Sunt şi cei care au fost ajutaţi de cuvioasa fără ca ei să fi venit vreodată la ea, pentru ei rugându-se alţii sau pur şi simplu cunoscând-o şi rugându-se la ea.

Şi mai sunt cei care au simţit bucurie şi ajutor de la sfânta chiar la rândul la moaşte, uneori stând zeci de ore, în frig şi ploaie. O bucurie nepământeană a pus stăpânire pe ei şi au rămas cu un dor pe care nu şi-l pot potoli decât anul următor, venind la cuvioasa, stând la coadă, rugându-se şi fiind în comuniune cu ceilalţi.

De ce pelerinajul este o şcoală?

Dorul de Dumnezeu şi trăirea este foarte diferită de la un credincios la altul şi ea depinde foarte mult de participarea la slujbele şi viaţa liturgică. Sunt mulţi care se roagă permanent, participă la Liturghie şi celelalte slujbe în mod constant, se spovedesc şi împărtăşesc, postesc, iar familia lor împărtăşeşte aceeaşi preocupare religioasă ca şi ei. Dar sunt pelerini care fac aceste lucruri doar rareori sau chiar niciodată şi asta înseamnă că sunt la început, cu timpul însă vor putea învăţa de la ceilalţi. Şi, desigur, cel mai important în pelerinaj este faptul că sfinţii şi Dumnezeu lucrează asupra ta şi tu pleci cu siguranţă schimbat acasă.

Există o comuniune între tine şi ceilalţi pelerini. Fără îndoială vei ajunge lângă cineva care îţi va împărtăşi o poveste în care cuvioasa sau sfinţii l-au ajutat, care i-au schimbat viaţa. Sau tu vei povesti ceva celorlalţi. De aici se leagă o relaţie cu ceilalţi. Şi ca într-o familie, unii sunt mai râvnitori duhovniceşte, alţii mai puţin sau sunt la început, dar văzând străduinţa celuilalt începi şi tu să-l urmezi în faptele cele bune.

Vei vedea cum mulți se roagă pe tot timpul pelerinajului. Vei avea surpriza să cunoşti oameni extraordinari: credincioşi, buni, atenți cu ceilalți, răbdători şi luminoşi. Vei descoperi adevărate drame pe care cei credincioşi le trec cu multă nădejde şi perseverență, dar şi cu zâmbetul pe buze.

Cum te întorci acasă?

În tot timpul de la plecarea de acasă până la întoarcere cu siguranță vei da şi peste încercări, dar vei avea parte şi de multe „coincidențe" care îți vor rezolva neaşteptat problemele. Şi vei primi multe mângâieri de la sfinți.

Pedagogia lui Dumnezeu şi a sfinților este atât de subtilă, plină de generozitate şi dragoste încât vei dori să-i cunoşti mai bine, să ți-i apropii, să le urmezi viața. Iar când te vei întoarce acasă vei fi alt om.

Dar cu adevărat pelerinajul s-a încheiat?

Nu. El poate abia acum începe. Cu pelerinajul tău spre Dumnezeu, însoțit de sfinți. Comoara pe care ai zărit-o în drumul recent încheiat poate deveni a ta numai dacă tu începi să urmezi sfinților.

De ce? Pentru că noi toți suntem chemați de Dumnezeu la sfințenie, la desăvârşire, la urcuş duhovnicesc. Iar sfinții nu au fost numai călugări, ci ei au fost şi oameni simpli, unii cu familie, au fost şi soldați şi demnitari şi doctori sau au avut alte profesii sau stări sociale. Într-un cuvânt, nimic nu ne opreşte şi pe noi să fim aproape de Dumnezeu şi să-L chemăm mai des în viața noastră şi a familiei noastre.

Căci relația noastră cu Dumnezeu nu trebuie să se înfiripe doar atunci când avem nevoie de El sau când trebuie să îndeplinim anumite rânduieli sau datini: botez, cununie, înmormântare sau parastas. Ea este continuă şi are loc în corabia mântuirii: în Biserică.

Cui îi este frică de pelerini?

Şi pentru că şi în acest an unii n-au avut loc de pelerini, un cetățean indignat din Iaşi a ajuns la „înțeleapta" concluzie că oraşul are mult de pierdut la acest eveniment al „asistaților social", o calitate cu care i-a categorisit pe toți pelerinii.

Un articol al preotului Constantin Sturzu, Consilier al Sectorului comunicare şi relații publice al Arhiepiscopiei Iaşilor şi Purtător de cuvânt al Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, intitulat „Din nou întreb: cui îi este frică de pelerini?" aduce în discuție atât motivul pentru care se nasc asemenea afirmații eronate, cât şi calitatea pelerinilor.

Câteva fragmente din acest articol vă vor face să înțelegeți mai bine ce este, de fapt un pelerinaj şi de ce unii denigrează aceste pelerinaje.

«Dincolo de toate explicațiile posibile, cred că la rădăcina acestor reacții se află şi ceva mai profund: frica.

Frica de a vedea că sunt oameni care încă Îl caută pe Dumnezeu şi caută pe sfinții Lui.

Frica de a vedea că mai există momente ce adună, unesc, creează solidaritate într-o societate în care dezbinarea, pe orice fel de temă, este la ordinea zilei.

Frica de a constata că oameni de diferite condiții sociale – de la săraci la bogați –, de toate vârstele – de la copii la bunici venerabili –, cu diferite niveluri de educație – de la cei mai simpli până la unii cu studii postdoctorale prin Occident –, ba chiar şi de diferite etnii pot sta împreună, umăr la umăr, inimă lângă inimă, pe un acelaşi traseu.

Frica de a accepta realitatea dezvăluită de pelerinii veniți din toate zonele țării: România profundă nu e cea zugrăvită obsesiv în culorile lui „suntem vai de capul nostru, cei mai răi de pe planetă"! Cu eternul adaos: „nu ne mai facem bine!".

Frica de a vedea cum motivația spirituală lăuntrică poate învinge oboseala, foamea, disconfortul.

Frica de a vedea cum unii pelerini vin din curiozitate sau chiar dintr-un soi de superstiție, dar pleacă transfigurați de ceva ce ei înşişi nu pot numi, dar care le încălzeşte, pentru o clipă, inima.

Frica de a vedea cum toate eforturile de a duce în derizoriu un fenomen etichetat drept „medieval" sau „obscurantist" au efectul invers: an de an vin noi pelerini dornici să parcurgă atât de „blamatul" traseu.

Frica de a constata că, oricât de mult i-ai jigni, nu-i îndepărtezi pe aceşti pelerini. Căci, atunci când rabdă batjocura fără să răspundă cu aceeaşi monedă, mai multă binecuvântare pot primi şi mai mult har îi poate mângâia.

Frica de a vedea cum nu frica, ci iubirea „îi scoate în stradă" şi-i poate aduna pe oameni la un loc.

Anual, pelerinajul din octombrie de la Iaşi scoate la lumină pe cei care tremură de frică. De frica pelerinilor. Adică a unor oameni care cred, rabdă, caută, se roagă... De ce te-ai teme de astfel de oameni?

De fapt, poate că tremură de frica de a se vedea pe ei înşişi, de a descoperi ceea ce se ascunde în propriile inimi, sub straturile de furie, de dispreț, de frustrare. O orbire a inimii de care, într-un fel sau altul, niciunul dintre noi nu este cu totul ferit. „Au orbit ochii lor şi a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii şi să nu înțeleagă cu inima şi să se întoarcă şi să-i vindec" (Ioan 12, 40).» ***(doxologia.ro)*** ●

Maria Buleu

ISSN 2821 - 7071 ISSN-L 2821 - 7071